

fremfor om det formelle. Hvis den højtærede Minister havde villet tjene os i at give et ordentligt, grundigt Svar paa det reelle, havde han indlagt sig en vis Fortjeneste, selv om han ikke havde villet svare paa det formelle. Men den højtærede Minister har ingen af Delene villet, det er det beklagelige.

Den højtærede Minister spurgte, om jeg da først vilde anerkende, at der er normale Tilstande, naar der kan anvises alle Arbejde. Noget saadant har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at den Tilstand, der hersker nu, udelukker dem, som afskæres fra Understøttelse, fra at søge Arbejde med Udsigt til at skaffe sig det, og saa længe det er Tilfældet, kan man ikke erklære Tilstandene for normale. Normale Tilstande er inde, naar Arbejdsløshedsprocenten og Arbejdsløshedens Karakter i øvrigt svarer til, hvad den var i normale Aar, med hvilke man kan sammenligne. Og naturligvis kan den Betragtning ikke være rigtig, som den højtærede Minister senere kom ind paa, at Langvarigheden, tværtimod at være et Bevis for ekstraordinær Arbejdsløshed, var et Bevis for det modsatte. Jeg forstaar slet ikke, at Ministeren kan sige noget saadant. Vi har i to Aar haft en industriel Krise, med hvilken Ministeriet mange Gange er blevet gjort bekendt, ikke blot af os, ikke blot af de arbejdsløse, men ogsaa af den besiddende Del af Industrien. Jeg tror, at saa sent som i Dag har Regeringen faaet en Henvendelse fra Industrien i saa Henseende — jeg tror det, siger jeg. Regeringen er altsaa ikke ubekendt med, at der er en industriel Krise, som ogsaa andre end Arbejderne lægger Mærke til. Det er denne industrielle Krise, der medfører den langvarige Arbejdsløshed, og for saa vidt man overhovedet nærer noget Haab om, at Arbejdet nogen Sinde skal komme i Gang igen, gaar det dog ikke an at paastaa, at den langvarige Arbejdsløshed tværtimod er et Fænomen, der viser, at vi nu er inde i normale Tilstande med en kronisk Situation, som Ministeren sagde. Thi jeg vil dog antage, at heller ikke Industrien, der jo dog hidtil har vist sig overmaade elskværdig overfor Regeringen og har baaret den igennem disse Aar, hvad den ikke burde have gjort, erkender, at den Tilstand skal være blivende i Danmark, at de danske Butikker er fyldt med udenlandske Varer, som vi er i Stand til at fremstille, og til hvilke vi har Fabrikkerne og Arbej-

derne, medens vi lader Arbejderne gaa paa Gaden. Jeg vil ogsaa antage, at det heller ikke skal være en fast og staaende Regel, at Selskaber, der faar betydelig Støtte af Staten, køber deres Materiel i Udlandet, eller at Staten køber sit Materiel i Udlandet. Jeg vil dog ikke antage, at dette skal være en normal vedvarende Tilstand, og for saa vidt det ikke skal være det, maa der dog en Gang kunne raades Bod paa den herskende ekstraordinære Arbejdsløshed. Men jeg gør mig ganske vist efter de Udtalelser, der er faldet i Dag, ikke meget Haab om, at det sker i denne Regerings Tid, men, som før sagt, har jeg ogsaa en Forventning om, at denne Regerings Tid ikke er saa overmaade lang.

Den højtærede Minister gjorde igen nogle Bemærkninger om Mangelen paa Anmeldelser fra arbejdsløse til Arbejdsanvisningskontorerne og mente, at det var umoralsk eller noget i den Retning at forsvare, at de ikke foretog saadanne Anmeldelser. Hvad jeg har sagt, er, at jeg kan meget vel forstaa, at de ikke gør det, naar de hverken faar ordinær eller ekstraordinær Understøttelse og ikke har den allermindste Udsigt til, at Kontoret kan anvise dem Arbejde. Hvorfor i Alverden skulde de spille deres Tid dermed? Saa maatte de hellere gaa fra Arbejdsplads til Arbejdsplads for at søge Arbejde, saa er der dog en svag Mulighed for, at de kan faa en Dags Arbejde en Gang imellem. Det er det, de gør, det er det, mange Tusinder gør hver eneste Dag, og det er formentlig derfor, de ikke søger for at staa anmeldt paa Arbejdsanvisningskontorenes Lister. Og jeg forstaar det, siger jeg, selv om jeg ikke mener, det er formelt rigtigt, at de handler saaledes, jeg forstaar saa udmærket godt, at de gør det. Den højtærede Minister ved, at Arbejdsanvisningens Virksomhed med at anvise Arbejde er saa mikroskopisk lille, at man har vanskeligt ved at opdage det, det koster kun en uhyre Hoben Penge; men det er en Indrømmelse, man har gjort for overhovedet at faa Fred med den Fløj, der ønskede at faa Lovgivningen om denne Anvisning koblet til Lovgivningen om Arbejdsløshedskasserne. Men Arbejdsanvisningen gør virkelig ikke Nytte for de Penge, den koster. Hvad der derimod har gjort Nytte med Hensyn til Arbejdsanvisningen, er Arbejdsløshedskasserne, og med dem haves den nødvendige Forbindelse, og de er ganske anderledes i Stand til at be-